

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Non declinandæ occupationes distractiuæ ob metum ariditatum. Cap. IX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

atque terrena, ad caelestia & invisibilia transferetur. Quam doctrinam alio etiam in loco confirmat. Et S. Gregorius Papa: *Sapē, inquit, curis mundi libenter occupamur; cumq; post haec studio orationis intendimus, nequaquam se mens ad caelestia erigit: quia pondus hanc terrena sollicitudinis in profundū miserit. Et in prece facies munda non ostenditur, quia cogitationis infima luto maculatur.* Hinc Abbas Moyses apud Cassianum, differens de variis modis, & materiis divinae contemplationis, quibus Deus, vel videtur mundis obtutibus, vel tenetur, eas, inquit, nullus perpetuo retentabit, in quo adhuc aliquid carnalium vivit affectuum. Quia non poteris, ait Dominus, videre faciem meam, non enim videbit me homo, & vivet; scilicet mundo huic, affectibusq; terrenis. Huic accedens Abbas Serenus ait: *Posse nos Domino coherere, experientia propria deprehendimus, si mortificatas voluntates ac desideria huius mundi habeamus absissa.* Et S. Thomas, inter duo impedimenta contemplationis, secundum ponit, tumultus exteriores occupationum. Sed & sine istis, solae cogitationes saeculares vltro accitae, impediunt cursum orationis. Teste enim S. Macario, *Cogitationes huiusmodi distrahunt animum, ad terrena & corruptibilia, nec sinunt diligere Deum aut memoriam habere Domini.* Ideo S. Leo vult animum nostrum omni strepitu terrenarum silere curarum, vt in meditationibus sanctis, & deliciis lateatur. Quod si in hac vita difficile est continuari, potest tamen frequenter adsumi, vt sapientius ac diutius spiritualibus potius, quam carnalibus occupemur. Et cum melioribus curis, maiores impendimus moras, ad incorruptibiles divitias, etiam temporales transeunt actiones.

Huc referenda est effusio linguae ad garrulitatem: nam & haec impedit gustus pios orationis. Ideo B. M. Magdalena de Pazzi dicebat: *Anima religiose, qua non delectatur silentio, esse impossibile, vt gustum habeat in rebus divinis.* Sicut autem effusio ad creaturas devotionem orationis impedit, ita contraria dispositio animae valde mentem Deo vit.

CAPVT NONVM.

Non declinande occupationes distractivae ob metum ariditatum.

Dices, si haec vera sunt, nec Superiores nostri, nec Procuratores, imò nec scholastici studii literarum intenti, poterunt unquam devotè orare. Tenentur enim ante orationem suam de officiis suis bene obeundis esse solliciti, & ea obire non possunt sine curâ rerum terrenarum. Idem iudicium est, de Coadiutoribus quibusdam circa temporalia occupatis. Vnde S. Basilii ait, *earum rerum quae sunt cum materia coniuncta, sollicitudinem procuratoremq; magnopere mentem atque animum distrahere.*

Respondedò primò: Si officia nostra sollicitè

quidem & cum curâ ac diligentia obiterimus, Bern. iuxta consilium S. Bernardi, & exemplū S. P. N. Med. c. 6. Ignatii, qui teste Maffeo in eius vita; non se rebus tradere, sed commodare consueverat; non minus devotè orare poterimus, quam in remotissimâ Eremito constituti, & ab omni distractivâ occupatione seiuncti. Nam, vt S. Gregorius Papa ait, *valde haec sibi necessariò congruunt, vt & oratione operatio, & operatione fulciatur oratio.* Hinc enim Irenaeus ait: *leuemus corda nostra cum manibus ad Deum in calos. Corda cum manibus leuat, qui orationem suam operibus roborat.* Nam quisquis orat, sed operari dissimulat, cor leuat, & manus non leuat. Quisquis vero operatur & non orat, manus leuat & cor non leuat. Pollunt ergo operibus distractivis dediti, in eis esse valde devoti. Ostendit hoc Cassianus ex-emplo Aegyptiorum monachorum. Ita, inquit, ab eis incessanter operatio manuum priuatum per cellulas exercetur, vt palmorum quocumq; vel ceterarum scripturarum ruditatio nunquam penitus omittatur. Immo per labores manuum se disponebant ad solatia, & collectionem contemplationis. *Credēbant, inquit idem, se tanto sublimiorem spiritualium contemplationum puritatem intuitu quaesturas, quanto diutius fuerint erga operis studium ac laboris intenti.* Vera est enim S. Bernardi sententia, *de vita Serius animus & prudens, ad omnem se comparat laborem, nec in eo dissoluitur, sed per eum magis in se ipsum colligitur: qui semper pra oculis habens, non tam quod agit, quam quod agendo intendit, omnis consummationis attendit finem.* Hoc ipse S. Bernardus verum esse in seipso demonstravit: etsi enim Eremita non esset, sed à summis Pontificibus in legationibus operosis occuparetur, & gubernationibus sui Ordinis in varias distraheretur partes; tamen vii scribitur in eius vita. *In virtute spiritus, simul & totus quadammodo exterius laborabat, & totus interiori Deo vacabat in altero pacem consensientiam, in altero deuotionem.* Laboris tempore, & intus orabat, seu meditabatur absque intermissione exterioris laboris, & exterius laborabat absque iacturâ interioris suauitatis. Et alio in loco sic commentatur eius animi collectio in occupationibus distractivis: *Ita sese fecerat omnium seruum, ac si toti gentis orbi: ita tamen liber ex omnibus, conscientie suae curam gerens, tanquam soli deditus curae & custodis cordis sui.* Quam ad rem facit solatium à Christo Domino promissum S. Gertrudi is, qui Dei causa in religiosis domiciliis munia distractiva obeunt, dum socij rebus diuinis eo tempore vacant, suae celebrationi Missarum, siue recitando diuino Officio, & rebus similibus. Ceterum enim S. Gertrudis in quadam capellâ orans, videret Christum Dominum tempore sacrificij Missae aliquos radios miri splendoris ad quasdam personas de Congregatione illâ protendere, usque miro modo delectaretur, pro alijs etiam sollicita de Congregatione dixisset ad Dominum: *Cum me Domine largiflua pietas tua, nunc iam incredibilis suauitatis gratiâ donauerit, quid etiam gus his, qui fortè nunc exteriori-*

f. 1. de
inf. mon.

152.

Bern.
Med. c. 6.
col. 2.
Maff. 1.
cap. 1.

1. 18. mor.
cap. 1.
Thren. 3.
41.

1. 3. Inl.
cap. 2.

1. 2. inf.
cap. 12.

1. de vita
Serius

1. 1. 6. 7.

1. 3. c. 7.

lind.
cap. 1.

lib. 1. de
Cain &
Abel
c. 6. lin.

1. 79. ad
pop.

c. 6. C. 6.
monat.

bus insudantes, donis istis minus perfruuntur. Ad quod Dominus: Ego eos balsamo perungo quamvis quasi dormiantes. Cuius virtutem cum illa examinaret. & multum miraretur, quomodo tam aequalem fructum habere possent, se in spiritualibus exercitantes. & non exercitantes, quia balsamum quod impuribilia reddit corpora: peruncta parum differet, virum eo dormientes sue vigilantes perungantur, etiam hanc intelligibiliter simulatidnem accepit in exemplum: scilicet, cum homo comedit, à quo omne corpus in singulis membris confortatur, solum tamen os in sapore cibi delectatur: sic cum electis specialis gratia donatur, & in continentia pietate omnibus membris, & specialiter ad eandem Congregationem pertinentibus, etiam meritum (ob labores eorum unitos deuotionibus sociorum) augmentatur: exceptis illis, qui se ipsos vel per inuidiam (eo quod se videant non esse Clericos, vel ad Chorum destinatos) vel malam defraudandi voluntatem. Quamquam & inuoluntaria distractio, orta ex laboribus infunctis, non nocet vitio spirituali. Hinc merito S. Teresa etiam suis monialibus prescriberet, vt dum se in exteriores occupationes ex Superioris mandato, & caritate mouente, effundunt, solitudinem tamquam pro illis meliorem non desiderent, subdit statim: *Mais Domini beneficium reputo, diem vnum in humis nostri ipsorum cognitione transigisse, (esto multum nobis afflictionibus & laboribus is steteris) quam multos in oratione: idque etiam eo magis, quod verus ac sincerus amator, in omni loco amet, & nusquam non dilecti sui memoriam sibi presentem habeat. Certè durum esset, si oratio non nisi in angulis ac solitudine fieri posset. Esto ad solitudinem captandam commodus nobis locus denegetur: soli tamen esse possumus. Domine, recum in solitudine & cella cordis nostri deliciando. Cum Saluator dicat, inquit S. Ambrosius, Intra in cubiculum tuum, Matth. 6. Intellige cubiculum, non inclusum parietibus, quo tua membra claudantur, sed cubiculum quod in te est: in quo includuntur cogitationes tuas, in quo versantur sensus tui. Hoc orationis tue cubiculum, vbi que recum est & vbi que secretum est: cuius arbiter nullus est, nisi solus Deus.*

Hoc ipsum docuit S. Chrysostomus: Ne mihi, inquit, quisquam dicat, quod nequeat homo secularibus affixus & foro, continuè per diem orare, (non tantum vnà vel altera hora, vti nos facimus) potest enim, & quam facillimè, & affixus tribunali. Vbi cumque sis, potes altare tuum constituere: si mentem tantum seruentem exhibeas, orationis perfectionem consummaueris. Vbi cumque sis, ora. Templum es, ne locum queras. Non enim locum Deus veretur: sed vnum exquiri, seruandam mentem, & continentem animam. Hoc ipsum testatur S. Basilius laudator & incola vitæ solitarie per plures annos à sæculi negotiis auulsus: *Qui verè philosophus est, is cum corpus suum cu arum suarum domicilium, & animi sedem firmissimam habeat, licet casus illum in forum attulerit, licet in maximâ conuentus alicuius celebritate versetur, licet in monte aliquo, licet in agro, licet in mediâ multitudinis frequentia sit; stabilis tamen in naturali*

monasterio suo maneat: quippe qui mentem suam in totam ad seipsum recollectam habeat. & de rebus ad officium suum pertinentibus philosophetur. Siquidem fieri facile potest vt & qui se intra priuatos parietes contineat, is si negligenter se gerat, mentis agitatione circumuagetur foras: & vicissim qui in foro medio versetur, is si animo excubet, perinde sit ac si in magna esse solitudine constitutus, qui videlicet cogitationem suam ad seipsum tantummodo ac Deum conuersam habeat, sensibusque suis perturbationes omnino nullas admittat, quæ a rebus orta sensibilibus in animos solent nobis incidere. Quocirca bene dicebat Abbas Ampo: *Sicut apes, quocumque vadit, mel operatur, ita & monachus quocumque pergit, si propter opus Dei perrexit, dulcedinem bonorum actuum potest afferre, & quod pro felici studiorum successu suadet. Quincilianus, id in oratione obseruandum: Si intentionem totâ mente in opus direxeris, nihil eorum que oculis, vel auribus incurrant, ad animum perueniet.*

Hanc ob causam S. P. N. Ignatium, nullus, vt scribit Ribadencira, *quantusuis strepitus (si nulla eius culpa accideret) obturbabat orantem. Maior est vis diuinæ gratiæ, quam humani ingenij & diligentia. Quocirca si Senecam, tantum naturæ viribus fretum, à suis studiis nulla vox, nullus strepitus, nullus gemitus & sibilus, nullus clamor auocabat, quemadmodum ipse scribit, epist. 56. multo magis diuinæ beneficio gratiæ, in distractiuis officiis & laboribus strepitum habentibus, mentem possumus habere collectam & deuotam, dummodò in talibus officiis constituti, vt obseruat S. Nilus, tantum cura terrenis rebus propter corpus imperiamus, quantum necessitas cogit. Vti & contratio ibidem infra ait: *Neglectam per ignauiam actionis dexteram, simul extinguere etiam contemplationis splendorem.* Scribit S. Ioannes gr. 4. Climacus de coco cuiusdam monasterij, alente (præter hospites aduenas) patientis & triginta, eum habuisse donum lacrymarum in illo distractiuo munere, & cum eum orasset simplex, vt sibi reuelare dignaretur, quonam modo meruisset huiusmodi gratiam, ita respondisse: *Namquam me hominibus seruire arbitratus sum, sed Deo, & indignum me ipsum quiete omni indicans, ex huius ignis contemplatione, sempiterni incendij iugi memoria compungor. Ita culinæ officium, nullum diem habens à distractiuo illo labore liberum, non distrahit, si hoc munus ritè obeatur. Simile exemplum legitur in Franciscanâ historiâ: *Quidam cocus solitus erat, ministeris culinæ perfunctus, se in collem orandi causa recipere, quo tempore, magnâ caelestium consolationum voluptate perfundebatur. Quas vt vberius perciperet, putabat se eas consecuturum, si à culinæ distractionibus liberaretur. Adit ergo Superiorem suum, & impetrat liberationem à culinæ officio. Cum autem ab iis liber, rerum diuinarum meditationi se dederet, nullas diuinas consolaciones sensit, quibus abundabat, dum esset deditus culinæ laboribus. Quocirca agnito***

Ruff. l. 3. p. 189. Vit. P. P. 1. 7. c. 32. num. 7. Rosv. p. 679. col. 2. l. 10. c. 3.

Rib. l. 1. cap. 1.

epist. 56.

1. A. fec. col. 6. col. 10.

gr. 4.

3. par. l. 10. c. 19.

errore suo. rediit ad culinarias functiones, & hoc facto, caelestis iterum gratia rediit, amissa deuotionis: quoniam etiam maior ei accessit caritatis fraternae & humilitatis munia repetenti. Nemo ergo distractiuis officiis adscribat suas in oratione ariditates, sed negligenter alicui, vel in his munitis obediendis, vel circa ipsam meditationem admissis.

53.

Habemus huius rei etiam alia exempla domestica, & antiqua & noua. Quis enim dubitat S. P. N. Ignatium, dum Societatem fundaret & fundatam regebat, tractasse negotia grauissima, & plurima, & quidem summa animi applicatione, tamen ad eum fuisse deuotum, ut non tantum in meditatione secreta cubiculi, sed ex intuitu floris, aut herbae, aut leuissima cuiuslibet rei, confisum in Dei cogitationem amoremque, suavissime rapere. ut scribitur in eius Vita: & quod maius est, etiam dum comederet, dum per Urbem incederet, dum cum aliis colloqueretur, & negotia tractaret, diuina percipiebat lumina, & visiones caelestes, opera, quae praemanibus habebat, non impediens: ut scribit Ribadeneira & Orlandinus. P. Polancus, etiam Societatis Secretarius, & simul Concionator, & doctrinam Christianam traderet, ut scribit Orlandinus, insuper eodem tempore Procuratoris Generalis Societatis, & domestici, munia obiret, nec tamen a culina, trichini que muneribus esset immunitus, & simul Historiam Societatis scriberet, nomineque S. Ignatii, ipse ad omnes responderet literas; tamen, ut audiui ab antiquis Patribus, nullas in oratione patiebatur mentis euagationes. P. Paulus Camers S. Francisci Xauerij ad Indiam Orientalem missi comes, & interdum eo absente, ibi vices eius gerens, tot curis in propaganda Dei gloria, & curanda omnium salute erat immerfus, ut quem admodum scribit Sacchini, percipi non possit cogitatione, quam multos labores subierit, magna constantia & animi alacritate, non tantum gubernando omnes nostros per Indiam sparsos, sed seculares etiam a vita seculata reuocando ad piam, & adolescentes nationum variarum ad Seminarium conductos, dies noctesque instruendo in pietatis officiis, & omnes deuorando molestias, quas ferebat institutio imbecillis aetatis, totque nationum varietas, & morum barbarorum ac linguarum inter se discordia ab eo materna suauitate tolerata. Idem praecipua cura catechumenis praerat edocendis, eosdemque sua manu lustrabat, ut vix quicquam vnus plures Christo genuerit: deinde & inter se sanctis copulabat nuptiis, & a potentiorum tuebatur iniuriis, & subleuare, efferre, ornate nitebatur. Nosocomium quoque, quoad vixit, prouida cura & intento labore administrauit. Catechumenorum quoque domus, virorum ac feminarum praecipua praefectura ei erat commissa. Quae super omnia, confessioni-

Maff. l. 5. cap. 1. Rib. l. 5. cap. 1.

Rib. l. 4. cap. 2. Or. l. 10. num. 58. l. 7. hist. Soc. n. 6.

1. nat. hist. Soc. l. 4. num. 140. & seqq.

bus audiendis sic haerebat, affixus, ut naribus nihil ei praeter ea circumque esset. Omnibus autem eiusmodi curis, sic adhaerens, inquit Sacchini, iam animus prae se a terra & a corpore peregrinari, & uersari potius in caelo uidebatur. Ut etiam non diuina, paritas talibus curis, non propria, sed Superiorum uoluntate susceperis, tamquam lignis quibusdam, ad accendendam deuotionis magnam affectum, non ad obuiendum. Quare ad rem facit pia ponderatio S. Thomae, explicantis illud Apostoli, Nemo militans Deo implicat se negotiis secularibus, ut ei placeat, cui se probat. Non dicit, ut qui simpliciter implicatur, sed implicat se, implicat enim se, quando sine pietate & necessitate assumit: sed quando necessitas officij praeteris, & auctoritatis scilicet Superiorum exercetur, tunc non implicat se, sed implicatur huiusmodi necessitate. Cui Deus succurrit, ne deuotionem impediatur, & si impedit, nihil refert, ob causas supra commemoratas, & in ea adhuc referendas. B. Aloysius nosse studij vacans diligentissime, ita deuote orabat, ut nec distractionibus impeteretur, & caelestibus solatiis diffunderet, tantamque sentiret difficultatem in auocando a rerum caelestium consideratione animo, quantam alij in colligendo & ad attentionem reuocando. Idem de B. Stanislao in Nouitatu legitur. P. Franciscus Suarez tota licet uita sua libris magis immerfus, quam uilius nostrum, quia tamen commodabat se libris, non donabat, quocies precarium libellum sumeret in manu, horarum penitum, sacerdotum more, facturus, ab eo cura omnes abscedere solebant, ut nulla res quantibus momenti, attentè praecantis animum, cogitationemque, abriperet: usque ad tumultuantis animi motibus imperauerat. Alphonfus Rodriguez Ianitoris munus per annos circiter 40 obtinens, ita Deo mentem in omnibus actionibus, etiam ualde distractiuis, adhaerentem habebat, ut omnes distractiones simul sumptae diei, uix tantum aequarentur temporis, quantum absumeret semel recitatione Symboli Apostolorum. Quinimodo, iustus semel a Superiore mentem a contemplatione caelestium abstrahere, dum grani morbo periclitaretur, cui ea mentis attentio oberat, nequaquam id praestare poterat, sentiens se inuito mentem ad caelestia contemplanda rapi: quocirca impetrauit, ut ab hoc Superioris praescripto liber esset. Ideo mirum non est, P. Hieronymum Natalem, (qui fuit primus, per quem S. Ignatius Constitutiones promulgari & declarari uoluit, quem & Societatis totius Vicarium Generalem fecerat, dum ipse aegrotaret, & qui postea fuit factus Assistent Societatis, & Visitator Hispanicarum provinciarum cum potestate ipsius Generalis a P. Lainez missus) eum, inquam, mirum non est, tum Nouitum, tum Coaduatoribus temporalibus nostris laicis inuidere solitum, ut scribit P. Rodericus, qui liberi a studiis & curis, tota die possent orationi intendere; et si officia distractiua, hi praesertim, obirent perpetuo. Quo-

l. 4. nu. 140. et met. 141. par.

1. Tim. 2. 4.

Vita eius

1. 13.

l. 10. tit. 6. vit.

1. 10. tit. 6. cap. 9.

Quocirca ad declinandam distractionem non
 suo fugienda sunt distractiva officia & occupa-
 tiones, nec sperandum solitudinis beneficio
 eas omnes amputatum nisi, quia quamvis ad so-
 litudo ut scribit S. Basilus, grande opera pretium
 adferat. vixitque per turbationes animi, consopire so-
 lita sit patiunt, deinde indulgere, ut ratiocinationis,
 ipsas spiritus ex anima elidendi; tamen, per se sola,
 id solitudo prestare non potest. Hinc supra in in-
 titio epistolae illius, idem Sanctus de solitudine
 scribens sic ait: Tametsi in hac extremorum finium
 recessu, inter diu nocturno, agito; tametsi in vicinis occupa-
 tionibus pro derelicto habeo, ut sexcenta malarum cau-
 sae, me tamen nondum ipsum etiam habere pro dereli-
 cto quini. Similiter, illis affectus sum, qui nauigandi
 insolentes, nauis per ducem afflicti sunt. Nauis illi ma-
 gitudine nauis offensa, tanquam vehementius suc-
 currentis in lembum aut nauiculam cum transierint;
 sic quoque non secus a nauis laborant nuntium mo-
 lestia ipsos ac bile, quo transierint, tanquam comitanti-
 bus. Huiusmodi igitur quidam nobis contingit, qui do-
 melicas perturbaciones, quoad circumferentes gen-
 tium, ubique locorum proinde laborant in tumultu,
 quare non magno opere adiuui sumus ab hac solitudine.
 Cuius rei causa est, quia solitudo per se solam
 non euellit radices & fontes distractionum &
 ariditatum, quae ut plurimum proveniunt ex vi-
 tiorum nobis inordinatis motibus; & ex mala consuetudinis usu. Huiusmodi enim pes-
 sis vitiarum, inquit S. Bernardus, tractans de vi-
 ta solitaria ad Fratres de Monte Dei, usque in vlti-
 mam solitudinem solitarii persequuntur. Et sicut
 bene concretam virtutem, & fideliter animo infidens, posses-
 sorem suum in nulla deserit multitudine; sic vitium
 consuetudinis, possessorum suum liberum esse non pati-
 tur in qualibet solitudine. Nam nisi pertinaci studio &
 prudenti opera expugnata fuerit consuetudo, teneri po-
 test, vix potest; & quomodocumque se componat
 animus, & in qua solitudine habet, secretum vel
 silentium cordis (quod solet esse in oratione de-
 uota deuotione sensibili) esse non patitur. Hinc S.
 Iohannes Climacus, expertus vitae solitariae co-
 moda & incommoda, uti & cenobiticae, scri-
 bit: Cenobium aecedia (in qua semper est veluti ei
 essentialis orationis impugnativa ariditas) resi-
 stit: viro autem solitario, haec inuidua, in aeternum co-
 mes est, neque illum ante mortem deseret; quotidieque
 dum vixerit illum oppugnat. Haec anachoreta cellu-
 lam intuta subristi, atque appropinquans iuxta sibi
 tabernaculum fixit. Proinde nec officia nec loca
 distractiva ad declinandam aecdiam & aridi-
 tatem deuotionis, subterfugienda sunt & soli-
 tudini postponenda quoad hoc. Hinc Abbas
 Moyses apud Cassianum dixit, experimento com-
 probatum esse aecdiae impugnationem, non declinanda
 fugientiam, sed resistendam superandam. Quinimodo
 tantum abest ut officia distractiva, si debito
 modo tractentur, deuotionem orationis impe-
 dian, ut potius ad illam disponant. Ideo merito
 expertus contemplatiuus B. Laurentius Iusti-

nianus, enunierans ea, quae disponunt animam ad
 orationem, eamq. exorabilem reddunt, tertio loco
 ponit occupationes distractivas pro Deo susce-
 ptas: Habituat, inquit, non paruum animum ad ora-
 tionem & contemplationem donum est. gustum, exercita-
 tionem in operibus actiuae vitae. Unde conuenienter qui prius
 in actiua vita proficit, bene ad contemplatiuam ascen-
 dit. Et iusto ad illam excolitur, qui in illa vitam inue-
 nit. Viles autem sunt aliis omnes, illi qui vel
 in officio Marthae, vel in precatione tertium
 Congregationi necessarium ex Dei amore &
 sanctae obedientiae praescripto versantur. Quo-
 circa & nostri idiotae, scilicet Goadiutores ru-
 dios, qui ne legere quidem sciunt, possunt in
 suis distractiuis officiis, iudicio etiam S. Macarii
 esse deuotissimi, uti & alij Sacerdotes nego-
 tii religionis cum externis occupati, dummodo
 sui custodiam habeant. Quae qualis esse de-
 beat scribit in eadem epistola S. Basilus: Quae
 est, inquit, animae status, anima expiationis auspica-
 tus est, cum nec lingua loquitur, quae ad homines perti-
 nent (scilicet oratio, noua, scitu non necessaria)
 nec oculi colorum vires circumspiciunt in corpora-
 bus, nec continuè accommodatae membrorum propor-
 tiones: cum nec aures anima intentionem elanguescere
 faciunt, auscultandis ipsa modulamentis distenta, ad
 voluptatem sciendam accommodatis, nec facerorum
 hominum ridiculi aut scurrilibus dictis, quares maxi-
 me comparata est frangenda animae intentioni seu at-
 tentioni. Quippe mens nec extrorsus dissipata, nec in
 mundum per sensoria diffusa, ad sese ipsa redit; moxq;
 stante nutu (Diuinam tamen gratiae beneficii, non
 aliter) ad Dei notionem euadit. Quod fit, ut illo decore
 illustratus vidique intellectus, atque superne illumi-
 natus, natura quoque ipsius obliuione capiatur, nec ad
 cibi iam curam demittat animam, nec ad amictus an-
 xietatem: quippe qui à terrenarum rerum cura immu-
 nis & seruiatus, omne suum studium ad ea bona tra-
 ducat, quae magno certamine quaeruntur. Hinc fit, ut
 rudes & idiotae, nullis literis exculti, saepe maio-
 ra percipiant diuinitus lumina & solatia, quam
 mundanis scientiis ac doctrinis imbuti. Vidi
 homines, inquit B. Marcus eremita; idiotas, opere
 humilia sapientes; & facti sunt sapientiores sapientiu-
 bus. Amor enim ipse, ut docet S. Gregorius, nobilitas
 Dei est, scilicet eam causando, & menti ex se ru-
 di diuinum lumen & sapidam rerum diuina-
 rum scientiam conciliando. Vide S. Bonauenti-
 e, 3. Vitae S. Francisci, ubi scribit de Fratre Aegi-
 dio illiterato, sed mirè deuoto. Eandem colle-
 ctionem animi consecutus fuerat à Deo, sanctae
 memoriae, noster Iohannes Berckmannus, viri
 habitus in eius Vita. Sic S. Catharina Senensis, I. 1. c. 7.
 expulsa à matre ex cella, ad quam orationis vir-
 gratia secedebat, matris iussu ancillarum officia
 domi obiens, mentem cum sponso suo caelesti
 vitam habebat, quia in medijs occupationibus
 & turbis, intra se tanquam cellam mentis, in-
 gressa (quam Deo inspirante spiritualiter intra
 se exerebat) deuotissime orabat. Talem cellam
 cordis

cordis agnovisse & habuisse Davidem obfer-
 uavit S. Ambrosius: David inquit, Propheta docuit
 nos, tanquam in ampla domo, deambulare in corde
 nostro, & conversari cum eo tanquam cum bono con-
 tubernali: ut ipse sibi diceret & loqueretur secum, ut est
 illud: Dixi, custodiam vias meas. Hæc in modo idem
 Ambrosius alibi ait: Cubiculum tuum interiorum
 secretum est, cubiculum tuum conscientia tua est. Ibi et
 ego ora in occulto: Talem cellam etiam commendans S.
 Bernardus ait: Secede, sed mente, non corpore; sed in-
 tentione, sed devotione, sed spiritu &c. sola induitur
 tibi mentis & spiritus solitudo. Solus es, si non commu-
 nia cogites, si non affectes præsentia, si despicias quæ mul-
 ti suspiciunt, si fastidias quæ omnes desiderant, si iurgia
 deus, si damnus non sentias, si non recorderis iniuria-
 rum, atque nec si solus corpore es, solus es. Vides
 posse esse se & solam cum inter multos, & inter multos
 solus esse. Et talem collectionem alibi appellat, cu-
 biculum cordis: quo etiam modo appellatur à B.
 Laurentio Iustiniano de casto contubio c. 24. &
 de vitâ solitaria c. 15. Hoc sensu fortasse scripsit
 Clemens Alexandrinus: Homo se ipsum consecra in
 templum. Hoc docuit S. Petrus Chrysologus do-
 cens venire ex se in se, & S. Basilii cap. 6. Constiti-
 monia naturaliter monasterium. Et in psal. 33. vocat
 iordis arcana, & intimum meum consultationis re-
 cessum. Talem cellam Abbas Abraham appellat
 pulchram domum, quam David in corde suo Domino
 capiens exhibere, Domine, inquit, dilexi decorem domus
 tue & locum habitationis gloriæ tuæ. Quod quomo-
 do fiat, docet S. Basilii in illa verba psalmi: Ad-
 orate Dominum in aula sancta eius: Quemad-
 modum, inquit, se adorat quis, & instruit domum
 Domini, templum Dei ve sit; ita & aulam eius; sicut
 atrium, vndique potest cingere seipsum quasi muro
 quodam communiens, vitâ sermone, diuinis cogitatio-
 nibus in seipso adorans Deum: sufficientem in se cum
 habeat & idoneam occasionem exhibenda ei cultura; cum
 ex structura corporis, tum ex moderanda disposi-
 tione virium anihæ. Hoc suadebat alius S. Nilus:
 Quandoquidem domi nostre Ecclesiam, mentem quis-
 que suam habemus, peragere etiam debemus in ipsa Ec-
 clesiâ sacrificia. Et S. Chrysol. Vnicuique sis, potes
 altare tuum constituere: si mentem tantum feruentem
 exhibeas, orationis perfectionem consummaueris. Vbi-
 cumque sis, ora: templum as: ne locum quæras. Et S. Cli-
 macus: Si quis anime lacrymas possedit, huic omnis
 locus aptissimus est ad luctum: quod si solus adhuc exte-
 rioribus occupatur, loca moreq; eligere ac discernere
 non desinat. His similia docet Abbas Isaac apud
 Cassianum, & S. Gregorius Papa. Ita læpenu-
 merò, uti obseruauit S. Macarius, idiota genus sexo
 procedit ad orandum, & ingreditur mens eius delicias,
 ac tantoperè fodit ima, ut effringatur paries vitiorum
 obstitens, & penetret in visionem, & sapientiam, quod
 potentes, sapientes, aut oratores non perueniunt, ut asse-
 quantur aut cognoscant subtilitatem mentis eius, qua
 veritur circa diuina mysteria. Sic de S. Antonino
 Archiepiscopo Florentino scribit in eius vita
 Vincentius Mainardus: Nulla fuit inquam tanta

negotiorum moles, & incurramus in causam imple-
 catio, ut vel tantillam, hominem Deo plenum, retinere
 posses, quàm in sublimi torus specularem celestia rapere-
 tur. Habebat scilicet reconditum quemdam mentis an-
 gulum quem intantum seruabat, ad quem negotiorum
 strepitus & curarum pastoraliū anxietas non irre-
 pebat, ut ubi ad actum causis desisteret, eo, tanquam
 ad asylum tutissimum, & ab hoc exteriore homine, ad
 eum quem Paulus interiorum appellat, recurreret.
 Respondeo secundò. Quando ex officio no-
 stris, sine culpa nostra, distractiones ortæ, depen-
 dentis suauitatem in oratione adimunt, nil orati-
 onis tibi habent, imò sæpe reddunt non minus
 meritoriam, quàm sit oratio plena suauitatis
 spiritualibus, tum ob luctum, quæ in eis expel-
 lendis suscipitur, tum ob tædium, quod vincit-
 tur, tum ob conformitatem cum diuinâ volun-
 tate, amarum nobis calicem ariditatem propi-
 nantem, tum ob seuerantiam in eâ, quæ ex
 amore Dei retinetur, magisque generosa est &
 heroica, quàm perseverantia in meditatione
 omni consolatione referentissima, ut supra di-
 ctum est. Tales solentur se illo Dei monito,
 quod datum fuit P. Balthazari Aluarez, qui cum
 quereretur amanter coram Deo, ob defectum
 temporis ad orandum, audiuit sibi dici à Domi-
 no: Conquiesce, & satis tibi esse existima, quod vitæ
 operâ tuâ, etiam si non sis mecum. Quæ Dei voce au-
 dita, mansit quietus & lætus. Quæ de re sic scri-
 ptum reliquit B. Laurentius Iustinianus: Cum vi-
 ri sancti spiritualibus exercitiis intenti, nequeant pro-
 hibitu se eleuare ad summa, quippe cum ex carnis pas-
 sibilitate, ex sensuum sensibilibusque vis, ex immundo-
 rum impugnatione spirituum, nec non ex necessitate
 quotidiani vultus, etiam iniuri & reuerentes, deprimantur
 ad ima; hoc, Dei bonitate, illis est præstitum, ut quod
 actualiter non valent exercere in Deum, id propter
 eum sufficiat exhibere in proximo. Nam Deum dili-
 gere & proximum, idem præceptum est, par meritum,
 eadem affectio, equalis finis, quamuis ad hoc peragend-
 um diuersa sint opera. Huc etiam facit solatium
 à S. Climaco datum; obtemperantibus officia distra-
 ctiva, à Superioribus iniuncta. Ab his, inquit, qui
 obedientia legibus rinunt, orationem sine vilo cogita-
 tionum strepitu non requirit Deus. Noli ergo tristari, si
 dum oras, subtilissimè inimicus irreperit, animig, in-
 tentionem, clam, ut fur, auerterit: sed bono animo esto,
 dum semper lubricam reuocas mentem. Angelo enim
 solu datum est, huiusmodi non patere furibus. Quod
 quidem, cum aliquâ exaggeratione dictum est
 à S. Climaco: nam certum est ex historis Eccle-
 siasticis, aliquot Dei seruos (uti vult noster B.
 Stanislaus Kostka, & alij quos recentius in O-
 pusculo de Oratione perfectâ) per multos dies
 & per multos annos nullis distractionibus in
 multis quoties die horarum meditationibus au-
 nocari solitos à feruenti attentione mentis:
 quamquam etsi auocati fuissent, nil obfuisse.
 O beata obedientia, exclamauit aliquando S. Te-
 rellia, & beata quæ illius causa contingit, distractio-
 num.

Offic. cap. 20
 I. de inst. Virg. c. 1.
 f. 40. C. 5.
 exhort. ad Gentes. retin. 46.
 Coll. 24. cap. 6. Psal. 25.
 Psal. 13.
 in paræ. num. 104. h. 79. ad pop.
 g. 7.
 Coll. 9. cap. 35. l. 22. mor. cap. 18. hom. 15.
 Sur. 2. Maj.

54.
 num. 27.
 c. 1. vitz
 pag. 14.
 l. de obe-
 dict. c. 18.
 c. 1. C. 6. 1. 1. fund. cap. 1.
 Quo-

Coel. c. 17.
 Quocirca merito S. Basilius praemonuit: Si pro-
 ditiones in publicum aut suscepta propter necessarios &
 communes Fratrum usus itinera impedimento sibi esse
 ad pietatis cultum monachus dicat: ac propterea foras
 exire recuset: nondum ille absoluta obedientia cogni-
 tionem est affectus, neque dum animaduertit, ad hu-
 jusce officii perfectionem, istiusmodi mollius nequa-
 quam solere perueniri. Intueatur proinde in exempla
 sanctorum virorum: consideretq; quomodo virtutem
 hanc perfectissimè illi coluerunt, qui imperatis sibi rebus
 ad constituendum aded difficilibus imperium ne vel tan-
 tillum quidem ynquam recusarunt: reluctatiue contra
 sunt: & illorum exemplo eruditus obedientia perfe-
 ctionem condiscat. Porro pro solatio eorum qui
 ad distractiua deputati officia in Dei domo, vel
 alibi, non possunt eam experiri dulcedinem de-
 uotionis, quâ abundant alij, conducet noticia
 reuelationis factæ S. Gertrudi pro quadam per-
 sonâ illiteratâ oranti, que grauabatur pro eo, quod
 sibi videbatur habere impedimentum ab oratione ex
 diuersis curis officij sibi commissi. Vnde cum oraret pro
 eâ, tale à Domino accepit responsum: Ego non elegi eam
 ad hoc, vt tantum vnâ horâ diei mihi seruiat, sed ma-
 gis ad hoc, vt totâ die sine vllâ intermissione mihi ad-
 sit, id est, vt omnia opera sua, continue ad laudem mihi
 perficiat, eâ intentione, quâ vellet orare. Et insuper hâc
 superaddat deuotionem, vt scilicet in omnibus operibus,
 quibus in officio suo laborat, semper desideret, quod om-
 nes qui videntur laboribus suis, non solum resciantur in
 corpore, sed etiam attrahantur in spiritu ad amorem
 meum, & confortentur in omni bono. Et hoc quoties-
 cumque facit, toties, quasi singula secula operum &
 laborum suorum quadam saporosissimâ salsa mihi
 bene condire videatur.

Denique si ex infirmitate nostræ naturæ &
 subreptione officia distractiua in aliquam nos
 negligentiam inducant nostrâ culpâ, dat so-
 latium S. Basilius: Si perpetuum indefinenter debili-
 tatus, non poteris orare, quantum poteris te ipsum co-
 ge, & constanter consiste coram Deo, animum ad ip-
 sum intantum, & ad seipsum collectum habens, & Deus
 ignoscat ob id, quod non ex contemptu, sed per infirmi-
 tatem, non vales, vt oportebat, coram ipso consistere.
 Quinimod, non tantum insulcus distractio-
 num contra voluntatem, sine nostrâ culpâ, im-
 missus à dæmone, vel ab aliâ causa, orationis
 fructum non impedit, vt supra ostensum est;
 sed totalis orationis obnoxium vel ob Superioris
 mandatum, vel ob proximi vrgentem utilita-
 tem, que moram non pariat, suscepta, est sum-
 moperè Deo accepta. Nam vt bene scripsit S.
 Teresa, etsi summè decita præstantissima ora-
 tioni, & perfectissima contemplationi: Per ora-
 tionem nec obedientia exercitum, nec proximi utilitas,
 ad quam caritas nos obligat, impediatur. Nam si vel
 minima harum dicarum virtutum exercendarum, oc-
 casio occurrerit, illud ipsum tempus, quod ipsa Deo of-
 ferre tantoperè cupimus (vti nos facere putamus, dum
 in solitudine de ipso cogitamus; & us, quibus nos per-
 fundit, delicias gaudere & iucundari gestimus) nobis

subtrahit, sibi hæc deposcit. Isthoc quippe, ob quamcū-
 que harum duarum virtutum exercendarum occasiōē
 relinquere, est Deum ipsam recreare ac delicias perfrun-
 dere, & illius causa facere id, quod ore suo sacrosancto
 olim ipse dixit: Quod vni ex hisce minimis fecistis, mihi
 fecistis. Quod autem ad obedientiam attinet, non aliam
 nos insistere viam vult. Nam quicumque bene eum
 amare cupit, ipsum sequatur oportet, cum ad mortem
 vsque obediens fuerit. Si hac ita se habeant, & vera
 sint, vnde igitur illud prouenit fastidium ac morositas,
 quam plerumque sentimus tunc, cum potissimâ diei
 parte, mente collectâ in Deum absorpti non fuimus,
 esto interea alis illis rebus fuerimus occupati? Dua
 sunt huius rei cause. Prima eaq; potissima est amor
 proprius, qui hic aded subtiliter sese insinuat & inter-
 miscet, vix vt percipi possit: quod scilicet potius nobis
 ipsis, quam Deo placere velimus. Certum namq; est, a-
 nima cupiam, postquam gustare iam incipit quàm
 suauis sit Dominus, magis iucundum & volupe esse, vt
 corpus quietum & laboris expertis maneat; ipsa verd in-
 terea delicias perfruatur. O caritas eorum, qui Domi-
 num hunc verè sincereq; amant! nolunt hæc frui quiete,
 se se saltem parum, vel aliquo modo cooperaturos
 sperant, vt vel vna tantum anima in spiritu proficiat,
 Deumq; magis amet, vt vel aliqua ei consolatio adfer-
 ratur, aut ab aliquo periculo ea eripatur. Et quando
 factis & operè nihil prestare possunt, (vti sunt ere-
 mitæ & moniales) relicta illâ dulcedine con-
 templationis, saltem per orationes (sufas pro alijs)
 id facere procurant, compatiendo ruina illarum ani-
 marum, & gaudento quod delicias contemplationis ta-
 reant: & hanc iacturam dicunt vt lucrosam, quod
 propriorum gaudiorum oblit, aliud non spectent, quàm
 quomodo Domini voluntatem magis & melius exse-
 quantur, qui mandauit vnicuique de proximo suo. Eccl. 17.
 dem quoque modo se res habet in obedientiâ &c. Et esto
 Superior ipse eam curam non habeat, vt suos conducatur
 per vias, per quas anima maius lucrum faciat, sed tan-
 tum vt executioni mandentur, que communitati ne-
 cessaria esse & expedire indicat, tu tamen Deus meus,
 curam illius anima habes, & res agendas ita disponis,
 vt anima se & spiritum habere, & magnum profe-
 ctum fecisse comperiant, huiusmodi mandatis fideliter
 obediendo, ipsaq; postmodum non parum id obtinuerint,
 non intelligentes vnde id prouenerit &c. Itaque cum
 vos obedientia rebus exterioribus intendere, & vos to-
 tas impendere iusserit, persuasum habetote, Dominum
 etiam in culmâ medias inter ollas & lebetes vobis ad-
 esse, ac tum internè tum externè cooperari. Ad dit pre-
 terea, deserendo orationem & solitudinem,
 disponi animam ad perfectam contemplationem
 & vnionem cum Deo, tanquam præmium
 carentiæ ac derelictionis orationum, ex obe-
 dientiâ susceptæ. Equidem, inquit, dico vobis, non
 idèd quia eâ careatis, minimis vos disponendas ad veram
 illam vmonem, quam diximus, obtinendam, que in eo
 sita est, vt voluntas mea cum Diuinâ conformetur &
 vna sit. Hac nempe est vmo, quam desidero, quamque
 vos omnes habere vellem: non verò quâdam sapidas
 admodum absorptiones, quibus vmonis nomen nonnullis
 dedit-

dederunt. Et hac etiam vno erit, dummodo sequatur post eam, quam dixi. At si post suspensionem illam, modicam sit inuenire obedientiam, & propria adhuc super sit voluntas, erit hac cum amore suspensus proprio, & non cum Diuina voluntate vnita. Et in fine capituli, hoc ipsum efficacius proponit: *Mibi*, inquit, *eredite*, non ex multis horis & longo tempore, quod orationi impendatur, anime ex ea lucrum accedens, quando aut Superioris iussio, aut erga proximum caritas ad alia eam opera vocarit, aut ipsam obedientia caritatisue operibus accuratè intendere iusserit: hac enim mirè inuuant, vt quàm breuissimo temporis spatio, melius disposita reddatur, ad amorem suum accendendum, quàm si illis deficientibus, multas horas, multumque temporis, considerationi impenderet. Confirmat hanc veritatem præclara historia relata à P. Antonio de Balinghem de Clemente Caponio Ord. S. Dominici laico, qui licet nobilissimus esset, tamen *Martha & fratris laici* forte contentus vixit. Delectabatur omnibus vilitatibus ministerii: vnde Christus Dominus humilitatis magister, & Angeli illius virtutis amantes, frequenter ei apparuerunt. Aliquando in hisce exercitiis plus solito occupatus, cum ante horam prandij pensum orationis absoluerit nequiuisset, ipse ceteris prandentibus coram imagine B. V. MARIE orationibus absoluenis incumberebat. Ibi verò ab eadem imagine vocem delapsam audit, quâ monetur vt in refectorium iret, ceteris Fratribus se conformaret; pergrasam sibi fore illius bonam voluntatem, quando in officii caritatis, præsertim iussu maiorum, occupatus, pensum deuotionis completere non potuisset. Satis ei esse temporis ad illud à prandio complendum.

CAPVT DECIMVM.

Preparatio punctorum meditantorum neglecta, solet esse causa ariditatum.

56. **Q**uarta negligentia, & immediata est, quando non præuisis, nec benè præparatis punctis, ponderandis in meditatione, ad eam ita imparati accedimus, contra monitum Spiritus sancti: *Ante orationem prepara animam tuam, & noli esse quasi homo, qui tentat Deum.* Tentat autem Deum, iudicio S. Thomæ, & S. Bonauenturæ, qui ad orandum se confert sine præparatione. *Accedere volentes coram terreno Rege, prius debent se ita disponere*, inquit B. Laurentius Iustinianus, vt nil aut habitu aut verbo incompositum sit, quod Principis animo displiceat: multò magis id perficere debent cupientes astare ante hominum & Angelorum Regem. *Certum est*, inquit S. Theresia, tam impræmeditatos, & imparatos nos ad loquendum cum Principe quopiam ire non debere, ac dum rusticum aliquem alloqui oportet. *Quantò magis, dum alloquendus est Rex Regum, & Dominus dominantium: Quicumque Regi nostro assistere & colloqui proficisimur*, inquit S. Ioannes Climacus, *non imparati cursum hunc faciamus, ne forte nos ab-*

que armis & stola regio dignâ conspectu, à longè nos conspiciens, ministris & famulis iubeat, vt vinclos nos longè à facie suâ in exitum mittant, negligentesq; & interruptas orationes nostras, in faciem nobis exhibent. Hoc ne contingeret, S. P. N. Ignatius, nos in libro Exercitiorum præmonuit, de præparandis aliquot punctis, pro singulis meditationibus, prout & ipse singulis certa puncta in libro Exercitiorum præscripsit. Hinc S. Carolus Borromæus, etiam magno esset dono orationis præditus, dum Exercitia S. P. Ignatii bis quotannis faceret, vel facta loca visitaret, dati sibi ab vno è Societate nostrâ puncta meditationis pro singulis horis meditationum volebat, teste Giussano eius domestico. Prælato in illius vitâ, Eodem modo eius familiaris quotidie pridie post examen conscientie vespertinum puncta meditationis in sacello domestico legebantur eius iussu. b. Similiter ipsi hospitibus, Cardinalibus, Episcopis & Prelatis, aliisque secularibus quos in suo palatio recipiebat (quorum aliquando erant 30. & 40.) iubebat quolibet vespere legi puncta meditationis. Et dum celebraret synodos prouinciales, præsentibus Episcopis eius Suffraganeis, quotidie vespere in eius sacello, puncta orationis mentalis legi curabat. d. Tempore verò pestis, populo ad templa conuocato, eius iussu eadem legebantur. e. Et ipse ea quandoque suis legebat. f. Et post eius mortem, inuenta sunt tria vel quatuor volumina punctorum meditationis ab eo collectorum, pro oratione mentali, quæ nunc conferuntur, tanquam sacre reliquie in Bibliothecâ Ecclesiæ Mediolanensis vti scribit idem Giussanus. g. Sic admirabilis sanctitatis virgo B. Maria Magdalena de Pazzis (viti scribit in eius vitâ P. Virgilius Ceparius.) quotidie mane ipsamet dabat puncta meditationis illis virginibus, quas in Nouitiatu excolebat. Idem faciebat S. Theresia, legendo quemdam spirituales librum, ex quo puncta meditanda decerpebat, antequam accepisset excessum orationis à Domino donum, ad quod postea eleuata fuit. Et ita in Itinere perfectionis scribit: *Plus quàm quatuordecim ipsa annos sui, quod ne quidem meditationum exercere potuerim, nisi simul in libro legerem. Erunt & multi alij huius conditionis & genij: alij quoque, qui esto in libro legant, meditari tamen non possunt, sed tantum vocaliter orare, & in hoc adhuc subinde hærent, nec vterim progrediuntur. Etenim nonnulli tam agiles cogitationes habent, vt nulla in re hærent & se decernere queant, sed semper inquieti sunt, & ita quidem, vt si suam cohibere cogitationem velint ad cogitandum de Deo, mox illa ad sexcentas nugas, scrupulos & dubitationes procurrat. Nonni quamdam annis grauem, & sanctam (& facit Deus, vt mea vita, illius vice par esse possit) que multas subibat austeritates, insignisq; Dei ancilla erat, ad hac per multas horas, quin & annos, in oratione vocali impendit, ad orationem verò mentalem, nullatenus pertingere potest: ad summum hoc præstare potest, quod se*

Ephem.
B. V. pag.
540. Sept.
17. n. 4.

Eccl. 8. 23.
Th. 2. 2.
9. 97. 2. 3.
ad 1. B. in
Reg. No-
uit. c. 1.
lign. vii.
de orat.
cap. 3.

Iti. perf.
cap. 11.

cap. 18.

37.

An. 1. 11

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.

25.

26.

27.

28.

29.

30.

31.

32.

33.

34.

35.

36.

37.

38.

39.

40.

41.

42.

43.

44.

45.

46.

47.

48.

49.

50.

51.

52.

53.

54.

55.

56.

57.

58.

59.

60.

61.

62.

63.

64.

65.

66.

67.

68.

69.

70.

71.

72.

73.

74.

75.

76.

77.

78.

79.

80.

81.

82.

83.

84.

85.

86.

87.

88.

89.

90.